

Dér vil jeg så også gerne henvende mig til ministeren, for jeg mener i og for sig, at regeringen bliver nødt til at tage stilling, men ikke til hvad FN engang skal gøre, for det ligger så langt ude i fremtiden. Husk på, dér skal alle gå ind for det. Hvis bare én er udenfor, så bliver det det sted, hvor alle søger hen for at komme til at foretage deres spekulation.

Men EU bliver det sted, hvor slaget skal slås, og dér mener jeg at man skal sigte imod ikke at lave noget med afgift. Jeg mener, ministeren har helt ret i de argumenter, ministeren førte frem. Men giv EU slagkraft, så man kan afskrække spekulanter fra at vove sig ind i det her.

Jeg har tidligere nævnt dette her i en kort bemærkning herfra, og jeg skal ganske kort gentage det: Hvorfor ikke til sin tid give EU-banken – hvor man jo i hvert fald har direktøren og bygningen – den slagkraft, der skal til? Hvis denne EU-bank havde en garanti for et beløb på omkring to tusinde milliarder kroner, så ville det være dobbelt så meget, som der blev omsat den dag, man væltede det engelske pund. Jeg er næsten sikker på, at det beløb ikke ville være uoverkommeligt for de banker, der skulle garantere for det.

Hvis EU kunne slå til over for enhver spekulation med et beløb, der var dobbelt så stort som det, der normalt indgår i det, så ville det virke langt mere end en afgift, som for så store spekulanter vil være minimal i forhold til det, de venter at vinde. Over for det er denne afgift ganske minimal, og derfor tror jeg på det andet. Giv EU slagkraft, så man er i stand til at skræmme spekulanter væk. De vil være næsten sikre på, det mislykkes, for EU-banken går ind og forhindrer det.

Jeg ville gerne, om regeringen ville tage den tanke op, så man har det med. Jeg tror ikke, vi har tid til at vente på, at man skal gøre noget på verdensplan.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg synes, det er lidt forstemmende, at vi til nød kan få ministeren til at indrømme, at der er et problem, og når det så kommer dertil, at der skal gøres noget, så er der ingen forslag overhovedet. Vi får endnu en gang at vide, at det med skat kan man ikke, selv om der er så mange andre kloge statsledere i denne verden, der siger, at det kan man godt, og vi får et argument om, at det er en vareskat.

Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om det ikke er sådan, at man kunne foreslå en skatteprocent så lav, at den i princippet er uden betydning for reelle transaktioner, men alligevel vil ramme spekulanterne, fordi de jo netop bevæger sig op med nogle gearinger, så afgiften i forhold til de reale beløb, der står bag, mangesdobles. Var det ikke et argument?

Så efterlyser jeg lidt mere om de alternativer, som ministeren bebudede efter afvisningen af skatten. Jeg hørte det sådan, at det var noget med en etisk kodeks, og jeg vil gerne høre om, hvordan det skulle stoppe en spekulant. Det synes jeg næsten lyder som det rene hokus-pokus.

Det andet, jeg gerne vil høre om, er spørgsmålet om at bruge den generelle økonomiske udvikling som metoden til at stoppe spekulanterne. Det er måske hentet fra den interessante bog, der hedder »Danmark i det økonomiske samarbejde i EU i 1995«, og som lige er udkommet. Dér står, at den økonomiske politik er den, der i sidste instans også lægger rammerne for udviklingen på det finansielle marked og ikke omvendt. Altså, vi skal styre markedet gennem den generelle økonomiske politik, og det er, fordi markedsdeltagerne i princippet bare vurderer, om den førte økonomiske politik er holdbar eller utilstrækkelig og uansvarlig, og reagerer i overensstemmelse hermed. Det er jo en fin frikendelse af spekulanterne.

Hvis det er regeringens opfattelse, hvad må man så sige om regeringens økonomiske politik i løbet af 1994, hvor renten steg fra 6 pct. på de 10-årige lån til over 9 pct. på de 10-årige lån? Hvordan kan det harmonere? Er det så en erkendelse af, at markedet har vurderet den økonomiske politik i Danmark som uansvarlig og dårlig?

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg vil gerne erklære mig enig med hr. Erhard Jakobsen i, at en af måderne at tøjle valutaspekulationen på selvfølgelig er, at det internationale samfund har organiseret sig med centralbanker, der har tilstrækkelig styrke til at kunne blanke spekulanterne af til enhver tid. Det har bare vist sig, at det også har været ganske svært. EMS-systemet brød jo sammen, fordi der ikke var den tilstrækkelige vilje til at gøre den indsats.

Her må man desværre nok sige, at de midler, vi er oppe imod i international valutaspekula-